

El misteri de la Casa Navàs

Monika Escuer Ros

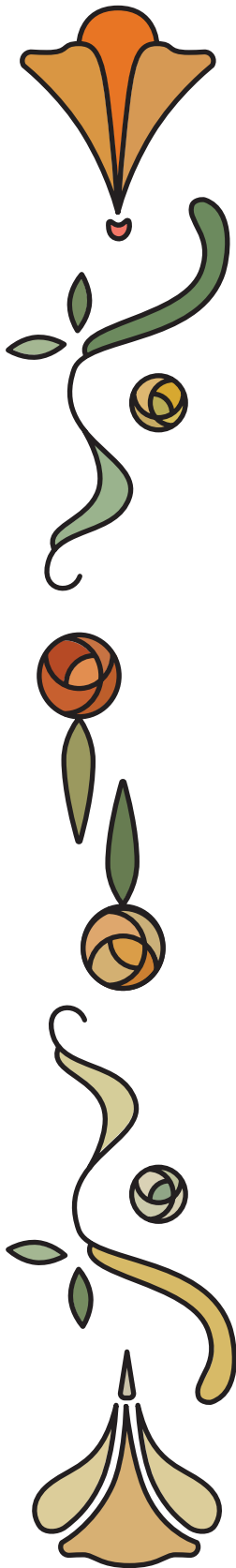

**El misteri
de la Casa Navàs**

Contes màgics
de Reus - 5

El misteri de la Casa Navàs

Monika Escuer Ros

Primera edició: novembre del 2023

© Text i il·lustracions: Monika Escuer Ros

© de l'edició:
Quorum Llibres
C/ de la Violeta, 6 · 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
quorum@quorumllibres.cat
www.quorumllibres.cat

Disseny i composició: 3 x Tres

Impressió: Estugraf

ISBN: 978-84-16342-63-1

DL T 685-2023

et aquí que, de vegades, les cases antigues guarden misteris i la Casa Navàs no podia ser menys.

La Neus i el Quimet, els pares del Lluç i la Llúcia, estaven molt contents perquè, un dia com aquell de feia deu anys, van decidir que es casarien i ho van decidir en un lloc ben especial: la Casa Navàs.

El Lluç i la Llúcia, com cada matí de diumenge, es van despertar ben d'hora per anar a jugar al parc.

—Bon diaaa! Vingaaa, anem al parc! —deia el Lluç mentre badallava.

—Sí, sí, jo ja m'estic vestint; espera'm, Lluç! —responia la Llúcia, riallera.

Els encara no ho sabien, però els seus pares havien preparat un pla diferent per a aquell diumenge.

—Avui no anirem al parc —els va dir el Quimet.

Això va provocar un gran rebombori per part dels infants.

—Com que no anirem al parc? —deia el Lluç mig plorós per la decepció.

—I doncs, què farem avui? —preguntava la Llúcia entre sanglots.

El Quimet i la Neus no es van poder resistir i els van fer cinc cèntims de la sorpresa que tenien preparada.

—Avui anirem a visitar la casa modernista més bonica de Reus, ja veureu com us agradarà! —els va aclarir la mare.

Els dos germans, que per cert eren bessons, es van creuar de braços i arrufant el nas van voler deixar ben clar que ells no hi estaven gens d'acord.

—Quin rotllo, nosaltres volíem anar al parc, com cada diumenge!

—Però de vegades està bé fer coses diferents, no us sembla? —els va dir el pare veient les seves cares de decepció—. Ens ho passarem molt bé, ja ho veureu! A més a més aquest any és el centenari de la mort de Lluís Domènech i Montaner.

—I qui és aquest Lluís no-sé-què? —preguntava la Llúcia, encogint-se d'espatlles.

—Un dels arquitectes més importants del modernisme! —va dir el Quimet molt cofoi—. Quan sigueu més grans ho estudiareu a l'escola.

Tot i que el Lluç i la Llúcia estaven una mica contrariats i posaven cara de no entendre res, finalment van sortir tots quatre de casa per enfilat carrer Major amunt fins a arribar a les portes de la Casa Navàs.

Pel camí, el Quimet i la Neus van explicar als seus fills què havia passat un dia com aquell de feia deu anys, en aquella casa modernista.

—Sabeu?, tal dia com avui li vaig demanar a la vostra mare que es casés amb mi mentre visitàvem la Casa Navàs —va començar dient el pare.

—Sí, nens, durant la visita, tot just ens vam quedar un moment sols a la cuina i el vostre pare va aprofitar per preguntar-me si un dia em voldria casar amb ell.

—Apa, quina vergonya! —exclamava el Lluç mentre les galtes se li posaven ben vermelles.

La Llúcia reia tapant-se la boca amb les dues mans.

El pare va continuar amb la història, perquè el que va passar aquell dia no va ser gens normal.

—Escolteu, no us ho creureu pas. Jo havia comprat un anell preciós, de petites pedres de color blau que formaven una petita flor al voltant d'una petita pedra vermella —explicava entre rialles mentre es mirava embadalit la Neus.

Els dos germans esperaven, enfurismats, saber què havia passat que fos tan important amb aquell anell, per deixar-los sense parc.

—I com que el vostre pare estava molt nerviós per si jo li deia que no volia casar-me amb ell...

El Lluç i la Llúcia van esclatar a riure de tal manera que la seva mare no va poder continuar.

—Doncs sí, quan tot just li anava a posar l'anell a la vostra mare, no sé què va passar, però se'm va escapar dels dits i se'n va anar pel desguàs de l'aigüera de la cuina de la Casa Navàs! —va acabar d'explicar el Quimet sense parar de riure.

Els dos germans bessons van pensar que finalment seria un diumenge diferent i potser, fins i tot, divertit com ja havien dit els seus pares. Entre xerrameca i rialles ja eren a l'entrada de la Casa Navàs i es van posar una mica més seriosos. Potser si veien que feien massa xerinola no els deixarien entrar. No van ser els primers en arribar per visitar aquella gran casa i van haver